

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/33/2020
Identifikačné číslo spisu: 7218010687
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7218010687.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Martina Piovartsyho, na neverejnom zasadnutí konanom 28. júla 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Z. Ž., pre pokračovací zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, o dovolaní obvineného Z. Ž. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To/73/2018, zo 6. septembra 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. Ž.
o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 7T/40/2018, z 28. júna 2018 bol obvinený Z. Ž. uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Obvinenému bolo zároveň uložené podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenej N.W. Y. škodu vo výške 821 eur.

Na podklade odvolania prokurátora proti výroku o treste Krajský súd v Košiciach rozsudkom, sp. zn. 7To/73/2018, zo 6. septembra 2018 podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, pričom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona, uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov s tým, že na výkon trestu ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvinený Z. Ž. prostredníctvom ustanoveného obhajcu, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. b),

h) a i) Trestného poriadku, podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo.

Pokiaľ ide o nezákonné zloženie súdu prvého stupňa, uviedol, že hoci adresátom obžaloby bol Okresný súd Košice II, táto bola 14. mája 2018 doručená do podateľne Okresného súdu Košice - okolie, pričom zo spisu nevyplýva, kedy a akým spôsobom bola postúpená tomuto súdu. Trestnej veci bola pridelená, sp. zn. 5T/47/2018, avšak nie je zrejmé, na ktorom súde k tomu došlo, a preto má pochybnosť, či jeho zákonným sudcom namiesto JUDr. Michala Poláka, zaradeného do súdneho oddelenia 7T Okresného súdu Košice II, nemala byť JUDr. Daniela Blažovská, zaradená do súdneho oddelenia 5T na danom súde. Uvedená skutočnosť má podľa obvineného vplyv na zloženie senátu.

K nezákonnému zloženiu senátu odvolacieho súdu obvinený poukázal na Rozvrh práce Krajského súdu v Košiciach na rok 2018, v znení jeho dodatku č. 5, kde sa uvádza, že v súdnom oddelení 7To na odvolacom súde mal byť riadiacim predsedom senátu JUDr. Ladislav Tomčovčík, zastupujúcim predsedom senátu JUDr. Karol Kučera, členmi senátu JUDr. Miroslav Osif, JUDr. Margaréta Jurková Žoldávková a zastupujúcimi členmi senátu JUDr. Daniela Mitterpáková a JUDr. Martin Michalanský. Rozvrh práce, s prihliadnutím na napadnuté rozhodnutie, podľa obvineného nebol dodržaný, a to napriek tomu, že dotknutý senát bol z formálneho hľadiska kreovaný všetkými jeho riadnymi členmi, nakoľko bol nesprávne funkčne zložený. Jeho predsedom senátu totiž mal byť JUDr. Ladislav Tomčovčík a nie JUDr. Miroslav Osif. Ďalej uviedol, že predseda senátu súdneho oddelenia 7To na Krajskom súde v Košiciach bol od počiatku jasne určený rozvrhom práce, pričom uvedenú funkciu v predmetnom senáte nemalo viac sudcov. Dôvod meniť zloženie senátu nebol o to viac, ak všetci riadni členovia senátu boli prítomní pri rozhodovaní vo veci obvineného. V takom prípade ide o nesprávne funkčno-organizačné zloženie senátu. Tým, že funkciu predsedu senátu v tejto veci vykonávala iná osoba než mala, došlo podľa obvineného aj k ďalším procesným pochybeniam vrátane vyhlásenia napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd sa podľa obvineného nemal zberať tým, že mu Okresný súd Košice II formálne (nesprávne) priznal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nakoľko z prvostupňového rozsudku vyplýva, že súd pri výmere trestu v skutočnosti prihliadol iba na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona. Uvedené pochybenie nemalo byť dôvodom na zrušenie prvostupňového rozsudku.

Obvinený ďalej namietol, že keď odvolací súd konštatoval rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a následne určil, že trest odňatia slobody mu nemôže byť uložený v prvej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ale až v druhej polovici, došlo tým nielen k porušeniu jeho práv, ale aj § 38 ods. 2 Trestného zákona, pretože odvolací súd tak dvojnásobne v jeho neprospech uplatnil priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m) Trestného zákona. Prvýkrát túto priťažujúcu okolnosť uplatnil vo vzťahu k poľahčujúcej okolnosti, čím obe mali trvalo stratiť vplyv na určenie druhu a výmery trestu. Rovnakú priťažujúcu okolnosť však odvolací súd použil pri určovaní výmery trestu, keď iba vzhľadom k nej rozhodol, že trest sa musí uložiť v druhej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Reálne tak odvolací súd ponechal pri určení druhu a výmery trestu hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby bez zmeny na 12 rokoch, avšak dolnú hranicu trestnej sadzby contra legem výrazne zvýšil zo zákonom určených 7 rokov až na 10 rokov, keď rozhodol, že trest je potrebné uložiť nie v menšej výmere ako od druhej polovici ustanovenej trestnej sadzby.

Nesúhlas vyjadril obvinený aj s tým, že Krajský súd v Košiciach pri ukladaní trestu neaplikoval § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, hoci obvinený urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré bolo Okresným súdom Košice II prijaté a zároveň zohľadnené pri ukladaní trestu. Odvolací súd len s poukazom na všeobecné zásady ukladania trestov uprednostnil generálnu prevenciu pred individuálnou, čím výrazne postihol aj jeho rodinu a blízke osoby. Očakávané bolo minimálne to, že súd si ako dolnú hranicu neosvojí až druhú polovicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

V ďalšej časti obvinený namietol, že pre duševnú poruchu v čase spáchania činu nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť a/alebo ovládať svoje konanie, a preto zaň nie je trestne zodpovedným. Konajúce súdy sa však jeho duševným stavom náležite nezaoberali, a tak tento pre účely jeho trestnej zodpovednosti nevyhodnotili správne. Odsúdený bol pritom podľa vlastných slov už v detstve liečený na psychiatrii a aj v dospelosti bol hospitalizovaný na psychiatrickej klinike. Je uňho diagnostikovaná simplexná psychopaticky štruktúrovaná, impulzívna a emočne nestabilná osobnosť. Existuje tak zásadná pochybnosť, či mohol pred prvostupňovým súdom účinne vyhlásiť, že je vinný zo spáchania skutku

uvedeného v obžalobe a či porozumel poučeniu súdu prvého stupňa ako aj dôsledkom takéhoto postupu. Obvinený je presvedčený, že tomu nerozumel, a preto na jeho vyhlásenie nemožno prihliadať. Obvinený v tomto smere navrhol preskúmať svoj duševný stav.

Navrhol, aby dovolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých rozhodnutí ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, vyslovil porušenia zákona v príslušných ustanoveniach, zrušil napadnuté rozhodnutia a príslušnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Navrhol tiež, aby vzhľadom na pochybnosti o zákonom sudcovi nariadil iné zloženie senátu odvolacieho súdu a prípadne aj prvostupňového súdu.

Obvinený v tomto dovolaní poukázal aj na jeho skoršie (pred ustanovením obhajcu) vlastnoručne spísané podania obsiahnuté v spise na č. I. 438- 440 a 442-443 (opomínajúc podanie na č. I. 435-436, pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky).

V podaní, ktoré bolo 12. februára 2020 doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a ním odstúpené Okresnému súdu Košice II (č. I. 438-440), obvinený v podstate len všeobecne poukázal na teóriu súvisiacu s princípom zákonného sudcu.

Podaním, ktoré bolo Okresnému súdu Košice II doručené 19. marca 2020 (č. I. 442-443) obvinený namietol nezákonné zloženie senátu odvolacieho súdu, keďže sudcovia JUDr. Miroslav Osif, JUDr. Ladislav Tomčovčík a JUDr. Margaréta Jurková Žoldáková boli len náhradníkmi. O ich zastupovaní v dôsledku prípadnej náhlej prekážky však nebol upovedomený. Obvinený poukázal na svoj nepriaznivý duševný stav a potrebu bezodkladného ustanovenia obhajcu podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku, čo v jeho prípade nebolo rešpektované, a to ani pri rozhodovaní o jeho vzatí do väzby, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

Napokon, aj v prvom podaní obvineného (č. I. 435-436) namietol zloženie senátu Krajského súdu v Košiciach, keď uviedol, že o jeho odvolaní rozhodoval „náhradný senát“ bez toho, aby k tomu boli splnené podmienky.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Košice - okolie sa k dovolaniu vyjadrila celkom dvakrát, prvý raz na adresu vlastných podaní obvineného a neskôr k dovolaniu podanému prostredníctvom obhajcu.

Prvý raz uviedla, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku. K prvému dôvodu poukázala na procesný následok spočívajúci v prijatí vyhlásenia obvineného o vine podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, pričom pokiaľ ide o námietku založenú na zásadnom porušení práva na obhajobu, tak poznamenala, že obvinený bol 12. januára 2020 vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie a vzápätí tento sudca obvinenému, z dôvodu podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ustanovil obhajcu, ktorý obvineného obhajoval až do právoplatného skončenia veci. Obvineného duševný stav bol v priebehu konania podrobený znaleckému skúmaniu, z ktorého vyplýva, že jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti boli len mierne znížené pod vplyvom alkoholu a toluénu. Ani pri prvom kontakte s obvineným neboli zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku. Prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol dovolanie obvineného.

V druhom podaní prokurátorka uviedla, že existencia dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), h) a i) Trestného poriadku nie je daná. Zloženie senátov, uložený trest ako aj napadnuté rozhodnutie sú podľa jej názoru zákonné. Opätovne pritom poukázala na následky prijatého vyhlásenia o vine podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie obvineného postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaniu zaslala podanie aj poškodená N. Y., v ktorom uviedla, že sa v podstate nemá k čomu vyjadrovať, nakoľko sa netýka spáchaného skutku, ale právnych okolností súvisiacich so senátom a jeho konaním. Podotkla, že na svojej výpovedi trvá v plnom rozsahu.

Na vyjadrenie prokurátorky reagoval obvinený prostredníctvom obhajcu v podaní, ktoré bolo doručené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky po predložení veci. Poukázal ním na všeobecnosť vyjadrenia prokurátorky a vyslovil nesúhlas s jej právnym názorom. Uviedol, že v dovolaní namieta aj výrok o treste, na ktorý jeho vyhlásenie nijako nedopadá.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací prioritne skúmal splnenie formálnych podmienok na podanie dovolania v zmysle § 382 písm. a), b) a d) až f) Trestného poriadku a zistil, že tieto sú splnené len v časti týkajúcej sa výroku o treste napadnutého rozsudku. Ani v tejto časti však podanému dovolaniu nebolo možné vyhovieť, nakoľko zrejším spôsobom nespĺňa dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Trestného poriadku.

Dovolanie z hľadiska systematiky trestného konania patrí k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že si ho nemožno zamieňať s odvolaním a jeho uplatnením tak nahrádzať, resp. násobiť právo na podanie odvolania. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku okrem iného vyjadrujú aj jednotlivé dovolacie dôvody, nakoľko tieto sú v Trestnom poriadku (§ 371 ods. 1, ods. 3) vymedzené podstatne užšie, ako je tomu pri odvolaní. Pre vyslovenie záveru o ich existencii musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom na stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu.

Pokiaľ ide o východiská, s ktorými dovolací súd pristupuje k uplatneniu svojej prieskumnej povinnosti, žiada sa osobitne zvýrazniť, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

V predmetnej veci je daných niekoľko samostatných procesných prekážok, ktoré bránia najvyššiemu súdu vykonať vecný prieskum napadnutého rozhodnutia ako aj jemu predchádzajúceho konania v rozsahu, ako sa toho obvinený domáha svojimi námietkami.

Prvostupňový súd prijal vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, čoho následkom je v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nemožnosť podania dovolania v rozsahu priznanej viny s výnimkou dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, na ktorého uplatnenie však zákon v takom prípade oprávňuje iba ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (viď ZSP 60/2016, R 12/2017).

Obvinený Z. Ž. okrem toho pri uplatnení niektorých námietok zjavne prehliadol tzv. negatívnu podmienku upravenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, ktorá pri určitých dovolacích dôvodoch [§ 371 ods. 1 písm. a) až g) Trestného poriadku] „sankcionuje“ dovolateľa za jeho predošlú vedomú pasivitu v konaní tým spôsobom, že ak mu vytýkaná okolnosť nepochybne bola, resp. musela byť v priebehu prvostupňového alebo odvolacieho konania známa a v týchto štádiách konania ju neuplatnil - najneskôr v konaní pred odvolacím súdom, potom takáto okolnosť nemôže byť použitá ako podklad pre splnenie dovolacieho dôvodu (k tomu viď S 11/2016-II. alebo ZSP 35/2013-II.).

Obvinený Z. Ž.

(i.) sa po vyhlásení prvostupňového rozsudku podľa § 312 ods. 1 Trestného poriadku vzdal práva podať odvolanie a vyhlásil, že nesúhlasí s podaním odvolania vo svoj prospech osobami uvedenými v § 308 ods. 2 Trestného poriadku,

(ii.) Okresný súd Košice II. vyhlásil rozsudok po tom, čo podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal obvineného vyhlásenie o vine,

(iii.) viaceré obvineným uplatnené dovolacie námietky nespĺňajú podmienku uvedenú v § 371 ods. 4 Trestného poriadku, a preto procesne účinné sú v tomto prípade len obvineného výhrady voči výroku o treste napadnutého rozsudku vrátane konania, ktoré mu predchádzalo. Obvinený je teda legitimovaný na podanie dovolania výlučne cez druhú vetu § 372 ods. 1 Trestného poriadku, keďže len výrok o treste

rozsudku Okresného súdu Košice II bol z iniciatívy prokurátora podrobený odvolaciemu prieskumu, ktorý rezultoval do zhoršenia právneho postavenia obvineného.

V kontexte predchádzajúceho odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky bez uskutočnenia vecného prieskumu, a teda hlbšieho odôvodnenia odmietol námietky, ktorými obvinený Z. Ž. spochybnil zákonnosť zloženia senátu súdu prvého stupňa, svoju trestnú zodpovednosť a dôvodil porušenie povinnosti bezodkladného ustanovenia obhajcu podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nezákonného zloženia senátu odvolacieho súdu, ktorá by eventuálne mohla napĺňať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, tak ani táto nespĺňa formálnu podmienku, aby sa ňou Najvyšší súd Slovenskej republiky mohol meritórne zaoberať. Obvinený totiž v priebehu odvolacieho konania nevzniesol žiadne výhrady voči zloženiu dotknutého senátu či jeho vnútornému usporiadaniu, hoci tak urobiť mohol, a to najneskôr na verejnom zasadnutí konanom 6. septembra 2018, ktorého sa osobne zúčastnil so svojim vtedajším obhajcom. Obvinenému bol pritom dostupný v tom čase aktuálny Rozvrh práce Krajského súdu v Košiciach, pričom o tom, že predsedom senátu v tejto veci je JUDr. Miroslav Osif, sa obvinený a jeho obhajca dozvedeli najneskôr pri doručení upovedomenia o verejnom zasadnutí (obvinený 2. augusta 2018 a jeho obhajca 6. augusta 2018, č. l. 359). V tomto prípade teda celkom zjavne absentuje splnenie podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Námietky, ktoré sú naproti vyššie uvedeným zisteniam z pohľadu dovolacieho súdu relevantné, však nenapĺňajú atribúty uplatnených a ani ostatných dovolacích dôvodov vymedzených prvým odsekom § 371 Trestného poriadku, nakoľko obvinený sa nimi v podstate domáha „len“ miernejšieho trestu odňatia slobody.

Dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Zo znenia citovaného dôvodu vyplýva, že jeho účinné uplatnenie pripúšťa iba dve verzie námietok; výhrada spojená s primeranosťou uloženého trestu však nespadá ani pod jednu z nich. Z toho vyplýva, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať primeranosť trestu, pokiaľ nevybočuje z rámca zákonom ustanovenej, resp. upravenej trestnej sadzby.

Obvinený Z. Ž. bol uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu lúpeže podľa vyššie uvedenej právnej kvalifikácie, za ktorú Trestný zákon ustanovuje trest odňatia slobody vo výmere od 7 rokov do 12 rokov. V dôsledku zisteného rovnovážneho pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností táto trestná sadzba nebola žiadnym spôsobom modifikovaná, pričom obvinenému bol v konečnom dôsledku uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, a teda v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s námietkou obvineného ohľadom „dvojitého pričítania tej istej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona“, a to z jednoduchého dôvodu, že pri sudcovskej individualizácii trestu sú v zmysle § 34 Trestného zákona zohľadňované viaceré aspekty, než ako je tomu pri ustálení ne/existencie označenej priťažujúcej okolnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku Krajského súdu v Košiciach (na str. 7) vyplýva, že inak tomu nebolo ani v preskúvanom prípade.

K námietke, ktorou sa obvinený domáhal aplikácie ustanovenia § 39 Trestného zákona, možno len v krátkosti uviesť, že danou problematikou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky už v minulosti zaoberal aj v rámci vlastnej zjednocujúcej činnosti, pričom dospel k stanovisku, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona, v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, nakoľko pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedeného ustanovenia a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu ustanovenú Trestným zákonom za trestný

čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá žiadny dovolací dôvod (k tomu vid' bližšie S 5/2011, resp. aj R 51/2014).

Ak obvinený v podanom dovolaní poukázal aj na istú „nadbytočnosť“ zrušenia rozsudku Okresného súdu Košice II, keďže z jeho odôvodnenia vyplýva, že tento súd v skutočnosti neprihliadol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, tak k tomu najvyšší súd poznamenáva, že táto okolnosť nebola jediným dôvodom pre zvolený postup odvolacieho súdu, pričom závažnosť ako materiálna stránka právoplatnosti rozsudku sa týka iba jeho výrokovej časti.

Aj keď obvinený v súlade s § 373 ods. 1 Trestného poriadku môže podať dovolanie len prostredníctvom obhajcu, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní, ako to vyplýva z vyššie uvedeného odôvodnenia, primerane vychádzal aj z vlastných podaní obvineného Z. Ž. (k povinnosti dovolacieho súdu zaoberať sa aj námietkami samotného obvineného vid' nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 305/2009, z 21. januára 2010).

Sumarizujúc, Najvyšší súd Slovenskej republiky s odkazom na § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol toto dovolanie, pretože obvinený skutočnosťami, ktoré v ňom uviedol a ktoré dovolací súd mohol vecne preskúmať, nenaplnil ani jeden z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.